

XV.

Betænkning

over

Forflag til midlertidig Lov om Anvendelse af de for Fiskeriet paa Søterritoriet gjældende Lovbestemmelser.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 23de Februar 1885.)

Efterat Udvalget har gjort sig bekendt med de fra Fiskere indkomne Andragender, der have givet Anledning til nærværende Lovforslags Fremkomst, er Udvalgets Flertal (Breinholt, Martensen, Matzen) enigt med Ministeriet deri, at der er Grund til at indrømme en Frist, i hvilken de Fiskere, der hidtil, i Henhold til den før S. N. D. 20de April 1880 ogsaa af Indenrigsministeriet godkjendte Forstaaelse af D. L. 5—10—45, have benyttet Garn, hvis Massevidde ikke er i Overensstemmelse med de derom givne Forfrister, kunne faae Veilighed til at opløse dem; og Flertallet finder derhos, at den eneste praktiske Maade, paa hvilken denne Mulighed kan indrømmes dem, er den i Lovforlaget angivne. Vel har Flertallet havt nogen Tvivl, om den i Lovforlaget fastsatte Tidsfrist ikke var længere end nødvendig, særlig da Fiskere i forskjellige Andragender kun have bedt om en Udsættelse i 1 a 2 Aar. Men paa den anden Side har det dog flaaet sig til No ved den Betragtning, at Indenrigsministeriet, hvis Opgave det er at varetage Fiskernes Interesse, selv har foreslaaet den, hvortil kommer, at den længere Frist medfører den For-

del, at den under alle Omstændigheder fuldt ud er tilstrækkelig til Opnaaelse af det foran antydede Formaal, for hvis Skyld Flertallet anbefaler Landstinget at vedtage Lovforlaget i uforandret Skikkelse.

Mindretallet (Carstensen og Mourier-Petersen) kan ikke tilraade Lovforlagets uforandrede Vedtagelse og skal derfor gjøre nærmere Rede for sit Standpunkt.

Af Hensyn til de Ubilligheder, som vilde fremkaldes ved en øieblikkelig Haandhævelse af den Forstaaelse af Loven, der ligger til Grund for Højesteretsdommen, foranledigede Indenrigsministeriet, at der fra Justitsministeriet udgik et Circulære med Paalæg til Politimestrene om indtil videre i ethvert Tilfælde, hvor en Overtrædelse af Loven i den omhandlede Retning maatte blive konstateret, at sørge for, at Sagen ikke gjordes til Gjenstand for retslig Paakjendelse, førend den var bleven forelagt Justitsministeriet, der, saafremt de foreliggende Omstændigheder ikke talte derimod, vilde søge udvirket Fritagelse for Forfølgning i Sager af denne Art. Indenrigsministeriets Fremgangsmaade var særlig begrundet i Hensynet til den mulige Vedta-